

Jacint Borel

LA DANSA MÉS BELLA:

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

<i>El nostre comiat</i>	<i>Jordi Cimalt</i>
<i>Arborant la senyera.</i>	<i>Joan Llongueres</i>
<i>Programa de l'audició de sardanes del mes de juliol</i>	***
<i>Dies gloriosos</i>	<i>Eusebi Coromines</i>
<i>Nit de sang</i>	<i>Jacint Verdaguer</i>
<i>La sardana fora de Catalunya</i>	<i>Josep Puig Pi</i>
<i>Un músic exemplar</i>	<i>Eduard Toldrà</i>
<i>Noticiari.</i>	***

Figueres

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA REPÚBLICA, 25 i 26

FIGUERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

la casa varela serveix bé i és econòmica

la rellotgeria

varela

ha d'èsser la vostra casa

recordeu l'adreça:

perelada, 5

figueres

Vol prendre un bon cafè?

--On?

== Gran Cafè

EXCELSIOR

====
Telèfon 218

RAMBLA

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

El nostre comiat

Es lamentable, amics, haver de manifestar des de les planes d'aquest portantveu - d'aquest portantveu que ha estat fogar de tots els nostres entusiasmes per la dansa volguda i bandera estesa i trèmula de l'abrandament patriòtic que ha estat sempre l'avantguarda de la nostra tasca - amb uns mots efusius, però de recança, la nostra decisió d'acomiar-nos dels nostres lectors i col·laboradors que sempre ens han alenat a prosseguir la nostra obra.

Tanmateix, tots comprendreu molt bé que no podíem pas fer d'altra manera. Les circumstàncies ens ho han obligat, ens ho han exigut podríem dir.

Tothom sap que, d'un quan temps ençà, el nostre portantveu tenia una vida migrada. Cada dia es feia més palesa i ens pronosticava, malgrat la nostra bona voluntat, un acostament al determini que ara hem prè.

I aquest determini és el de suspendre la publicació de LA DANSA MÉS BELLA...

Ens sap greu, de debó, haver d'emmudir aquestes fulles que amb tant d'amor creàrem, però vulguem o no, hem de deixar de publicar aquest portantveu.

Ben pocs seran els amics que desconixeran que el nostre portantveu era, d'un quan temps a aquesta part, obra de tres o quatre companys i, com pot comprendre's, havien d'esmerçar moltes estones de lleure per tal de procurar emplenar-lo.

Com que no érem, darrerament, prou ajudats, per no dir-vos que érem tan poc ajudats, i no podent donar amenitat als articles que publicàvem, puix que gairebé tots el nostres companys reconeixíem que anàvem esgotant tant els temes sardanístics que, veritablement, prevèiem el moment no massa llunyà que no sabríem què posar-hi.

Fa alguns mesos que ens vàrem esforçar en demanar col·laboració, però ha estat endebades. No hem estat correspostos com calia, què hi farem!

La política, no podem dubtar-ho, ha absorvit tot interès per la puixança de la vida sardanística.

Avui, doncs, us diem: «A reveure!» puix que no volem ni podem dir-vos «Adeusiau», perquè si bé suspenem ara la nostra publicació mensual, això no vol dir que sempre que tinguem original adequat i es presenti avinentesa tornaria a aparèixer el nostre portantveu, amb caràcter extraordinari, i propugnant, com sempre, en bé de la nostra estimada dansa.

Repetim el nostre sincer agraïment pels que a tothora ens han ajudat, volenterosament, en la nostra tasca.

JORDI CIMALT.

Arborant la senyera

*Arborem per tot el cel
la Senyera dels cants nostres
i oferim-la als cors i als rostres
com la flor d'un sant anhel.
Despleguem-la al sol i al vent
entre crits de juvenesa
i mostrem-la, amb ardidesa,
trionfant i resplendent,
com la flama sempre encesa
d'un amor i un pensament.
Amb els braços ben nuats
sostenim-la en sos combats;
amb les veus ben acordades
enardim-la en ses volades;
amb els ulls àvids de glòries
contemplem-la en ses victòries;
amb els cors acollidors
exaltem-la en sos amors.
Fem-la, en sa poderosa magestat,
senyal invicta de alta germandat;
de fèrtida amistat;
de eterna llibertat.*

*Dels d'avui i dels d'ahir
i d'aquells que han de venir,
oh, Senyera beneïda!
dirás tu, del cel estant,
la fervent cançó abscondida
que la terra va cantant;
la cançó ferma i constant
que renova nostra vida;
la cançó d'enllà que ens crida,
la cançó que ens va salvant.*

*El cant, el crit que febreja
per retornà al món la pau
i enrobustí al qui febleja
i deslliurà al qui es esclau.
Oh, Senyera benhaurada!
Oh, Senyera flamejant!
pren-la, pren-la, enamorada,
i fes que arreu triomfant,
nostra pàtria coronada
forta i rica es vagi alçant.*

JOAN LLONGUERES.

Divendres, 1 de juliol de 1932

A tres quarts de 10 de la nit

A la Plaça Salmeron (parc de l'Estació)

COBLA ANTIGA PEP

PROGRAMA

Records de Vilafant *	Comes
Valentia .	Mercader
La presumida .	Llenes
El pardal *	Pep Ventura
Gentilesa *	Vallmajó
La Vall de Sant Daniel *	Vicens

* Del nostre arxiu.

Dies gloriosos

ME'N recordo bé dels jorns gloriosos d'En Pep Ventura. El record és purament sentimental, propi d'aquella primera joventut de col·legial, que sospirava per a afranquir-se de la rígida disciplina escolar.

La tenora devingué, per l'habilitat d'En Pep, instrument fonamental de la cobla. Abans d'En Pep cap músic s'havia fixat en la possibilitat de fer cantar la tenora, amb modulacions i notes verament suggestives. En Pep que posseïa una embocadura privilegiada, descobrí tots els secrets del seu instrument, posant-lo en el primer reng de la cobla. Els restants foren subordinats als cants de la tenora, expressió dels aires de la terra, quals ritmes d'una certa tristor, suggestionaven al públic, invitant-los a ballar la sardana d'aquesta faisó seriosa i solemne que prengué en tot l'Empordà.

Abans d'En Pep la sardana solia ésser sorollosa i massa eixelebrada, al compàs dels tiples i dels cornetins la joventut feia excessos de resistència. I bé es podia declarar que la sardana era més saltada que ballada. Fou En Pep, qui tingué el privilegi de congregar als balladors i mantenir-los atents, en les grans i en les petites places de l'Empordà, fent escoltar amb gust les notes alegres i planyedores de la seva tenora, governada amb art meravellós, de tons variants, de modulacions infinites, de tot moment d'un encís i d'un encant d'absolut domini en l'ànima col·lectiva.

En el Baix Empordà hi havia també un gran músic i una bona cobla. La d'En

Mascaró, de Torroella de Montgrí. L'Avi Mascaró trobà que el flabiol posseïa qualitats eminentes per l'enobliment de la sardana. Realment el flabiol i la tenora responen fonamentalment al caràcter pastoril de la dansa empordanesa. I foren molt celebrades les sardanes de flabiol compostes per l'Avi Mascaró.

El renom i el prestigi d'En Pep Ventura no passà més enllà dels quatre cantons de la ciutat de Girona ni culminà gloriós fins haver obtingut dos sorollosos triomfs. L'èxit de l'«Arri Moreu» en el certamen presidit per Josep A. Clavé i la sardana titulada «Per tu ploro». Arreu de Catalunya l'«Arri Moreu» fou pesa obligada per totes les societats corals euterpenses. I «Per tu ploro» suggestionà a tal extrem als sardanistes, que la cobla de l'apotecari de Sant Pere Pescador i la d'En Marquès de La Bisbal, els dos mestres de la moderna sardana anaven d'una plaça a l'altra sempre amb gran devoció per la dansa empordanesa.

L'art d'En Pep arribà més enllà del riu Tordera. Prou li costà d'arribar a Barcelona i d'ésser agradosa als catalans de Tarragona i de Lleida. No ens recordem, que havia estat objecte de mofa la sardana empordanesa? Finalment ha triomfat; la ballen tots els catalans.

Així és, del mar llatí han portat fins al cor de les muntanyes les dolçes melodies sàviament recollides i instrumentades pel rei de la tenora, l'inoblidable Pep Ventura.

EUSEBI COROMINES.

(De «La Sardana».)

Cabdal importància en la sardana té també el moviment dels braços. De cap manera s'ha de fer un moviment sistemàtic com un ninot de molles. Els braços es mouen perquè tot el cos es mou a la cadència del ritme. No s'hi val a moure els braços desagermanats del moviment del cos.

Nit de sang

(7 de juny 1640)

*Catalunya, Catalunya,
el teu dia s'és fet nit,
i si ton present és negre
bé n'és més l'esdevenir.*

*El blat de tos plans i rostros
i els arbres de tos camins
un dia per altre es reguen
amb sang de tos amats fills,
puix per tot arreu en maten
els soldats del rei Felip,
com si el ser de ta nissaga
fos el més negre dels crims.*

*De tants fills com alletares
un sol n'hi ha de ben vist,
només un qui aidarte puga
i és ton més dolent botxí.*

*Comte de Santa Coloma,
malviatge qui et parí!
que tants llamps caiguin en terra
i que, de tants, cap te fir!*

*El dia que vares nàixer
fou un dia maleït,
més li valdria a ta pàtria
que hagués nat un escorpí.*

*A la pobra de ta dida
devies rosegá el pit,
perquè llet, malaguanyada!
et donà en lloc de verí;
perquè al veure't a la terra
no te'n tragué de seguit,
pel camí mateix dels àngels
enviant-te al paradís;
que no hagués avui de fer-ho
la terra que t'engrandí,
no creient que per la paga
l'endogalessis així.*

*Tu, de sos braços de mare
n'has vist arrencar sos fills,
empenyent-los terra enfora
pel gust de veure'ls morir,
mentre tropes forasteres
en sos braços feien niu,
fent serralls d'aqueixes viles,
d'aqueixos camps cementirs.
Prou sentires tu ses queixes,
prou ses gemecs has sentit,
prou l'has vista emmanillada
com un lladre de camins,
mes, com un bord, no coneixes
de ta mare los sospirs
i podent bé deslligar-la
vas estrenyent el cordill.*

*Tu has vist tornar sa corona
corona de joncs marins,
son ceptre d'or una canya
amb què la vas percutint.*

*Veus que sa creu és feixuga
i altres creus li has afegit;
té sed, i amb fel i vinagre
cremes sos llavis sovint.*

*Si mai t'ensenya les nafres,
gires la cara i te'n rius,
si amb unglots de cuca fera
no les hi acabes d'obrir.*

*En Serra ens engrillonares,
En Vergós i En Tamarit,
i, a haver-t'hi vist amb coratge,
hauries mort a En Clarís.*

*Mes, prou ja de malifetes,
avui arribes al cin;
la que temps ha botxineges
vol acabar esta nit.*

*Del càstic poc se dóna,
ja el rep així avui;
almenys per donar càstic
no seran tants exins.*

*Ja s'ou en el camp
com un salvatgit
la trompa que tantanyesos
fa posar la falç.*

*Ja la branden vos,
i al seu ferèstec,
els caps rodolen terra
un o dos a cada.*

*Ai! la sang és tanta
que embriaga avui,
als qui en beuen gota
no els sadolla prou.*

*Al crit de mata-la
respostegen els
pels recones de les
dents i queixals cruixir.*

*Via fora! Via fora!
criden els tallants
i cercant per es
colls i braços en.*

*Via fora! Via fora!
Veu més alta lo niu,
puix, nang nang moure s'alça,
en l'alt campanar Pi.*

*Les portes cauen terra,
sagnen cadires
qui dorm mai no deixonda,
qui no dorm ja no dormir.*

*Precs i llàgrimes valen,
no hi valen gens crits,
que allà van men
aon ouen més so.*

*La raó és la de l'espasa,
la llei és la del desig;
si així ho fan, els qui moren
els ho ensenyaren així.*

*Allà hi ha els d'En Santa Cília,
els d'En Roc Guinart ací;
menys que sos ulls guspireja
la teia que lluu en sos dits.*

*Els diputats en lliteres
de les pletes van al mig
i al seu davant, dalt de perxes,
els caps de sos enemics.*

*Massa forta és la revenja,
segadors barcelonins,
massa forta que és estada,
puix de blat no en queda un bri.*

*Sols queda el dolent del Comte,
més cal que estiga amanit;
per veure sang de la seva
avui es deixarà el vi.*

*Ja al bell davant de sa casa
fan un crit de «Via endins!»
rues d'homes i de feres
en infernal remolí.*

*Les portes que eren barrades
per terra van a bocins,
i escala amunt es rebaten
a tall de mals esperits.*

*Per tots els recones el cerquen,
verinosos escorpins,
que ratllarien el ferro
si de ferro se cobris.*

*No deixen pedra per moure,
ni moble per migpartir;
la destrall feixuga arriba
allà on no arriba l'enginy.*

*Mes s'hi entrant-hi renegaven
bé reneguen més sortint,
havent desbotat la gàbia
i essent el pardal fugit.*

*I encenent amb la greu nova
les pletes del passadís,
a fora el mur es rebaten
per on diuen que ha sortit.*

*A cents, a cents se n'hi aboquen
i ja hi són a cents i a mils,
brandant altres tantes eines
per colgar-les en son pit.*

*Els uns al portal es queden
per visurar al qui n'ix,
altres pels camps s'esgarrien
que fosquegen com els llims.*

*Els qui pels camps s'esgarrien
el cerquen bé a l'endeu;
mes com llambreguen de gana
més enllanet ja l'han vist.*

*Sis aprop se n'hi ensopeguen,
plegats al punt són allí;
sis eines de tall portaven,
les hi enforquen tots sis...*

*De Sant Bertran en les hortes,
part d'avall de Montjuïc,
damunt d'un pilot de pedres
s'aixeca una creu de pi.*

*Aneu-hi, fills de muntanya,
aneu-hi, barcelonins,
a resar un Pare nostre
per qui fou nostre botxí.*

JACINT VERDAGUER.

La sardana fora de Catalunya

AQUELL que no ha tingut d'allunyar-se mai de la nostra terra, per més que li agradi i estimi la sardana no pot apreciar-la amb el seu total valor; en canvi, aquell que ha tingut d'emigrar forçosament sens dubte us definirà ben bé el que és la sardana.

Farà d'això quatre anys, em trobava jo des de feia poques hores a França, en la veïna vila de Perpinyà. No coneixia a ningú, no tenia cap amic per acompanyar-me. Eren les nou del vespre d'un diumenge de març. Amb indicacions vaig arribar fins al «Centre Espanyol». Ballaven. L'ambient d'aquell local volia ésser espanyol però jo no sé què hi trobava que no tenia l'encís de les nostres festes. Vingué la mitja part i encerra no havia entaulat conversa amb ningú. Vaig assentar-me a una butaca, estava encongit, pensatiu i aborrit de la vetllada quan, sobtadament, com si m'haguessin punxat, vaig desvetllar-me. El piano amb les seves notes clares començava el preludi d'una sardana! El meu cor es posà a bategar precipitadament. No sé perquè, però vaig venir vermell. Sentia en aquells moments la mateixa emoció que vaig sentir dos anys després quan vaig veure per segona vegada a la dona estimada. Hagués volgut anar a dansar, però una força invisible, un recolliment, em retenien clavats a la butaca. La pianista havia ja fet emmudir el piano que encara em semblava sentir les notes, ara planyívoles, ara alegres, d'aquella sardana. Vaig quedar somniant i

em varen venir acompassadament dolços records de la meva vida, quan petit, corria pel mig de les rotllanes empaitat per un altre; ja més gran, ballant amb el peu insegur i per primera volta una sardana a la plaça; després els records de la última festa major. En aquells moments, bressolat pels records dolços que va portar-me aquella sardana, oblidava allí on era, oblidant també que em trobava sol en mig de tanta gent.

Ben aviat en començaren una altra, no vaig poder més. la mateixa força que abans em retenia a la butaca m'empenyia ara vers la sardana, i fent un esforç vaig anar a engrandir una rotllana. De seguida conegueren que era empordanès. Des d'aquell moment no em faltaren nous amics que em preguntaren d'on era fill i altres preguntes per l'estil. Aquella vetllada que s'havia iniciat tan ensopida és una de les que en més plaer recordo mercès a una sardana. Diu l'adagi: «La sardana és un ball de germanor» i és ben veritat, fins enllà de les fronteres m'unia a mí amb altres companys d'exili fent-me conèixer nous amics. Era com el pastor que reuneix una per una les ovelles esgarriades per la muntanya. Els amics que vareig conèixer en aquella sardana foren els millors companys que vaig tenir durant la meva estada a França. I ara, sempre que sento que el flabiol comença l'introït d'una sardana, penso amb aquella que sols fou tocada per un piano.

JOSEP PUIG PÍ.

La teva llengua és el català. Per tant, doncs, has de parlar-la i escriure-la encara amb més motiu.

Un músic exemplar

EN el renaixement de la sardana, Pep Ventura és l'inici, és un principi rudimentari. (Pep Ventura va fer tot el que sabia; no podia fer més). Josep Serra sobre aquest principi va prendre l'arrencada de debò. Va eixamplar l'horitzó de la sardana, li va donar una dignitat que no tenia, va acabar amb aquella misèria de «sardanes fortes», va transformar la cobla amb un bé-de-Déu de nous matisos, els balladors començaren a «escoltar» la música de les sardanes, i – ço que és potser el més important – amb els seus temes de caient popular, amb el seu sentiment perfecte de la forma, amb el color que donà a la instrumentació, En Serra va despertar el gust d'escriure sardanes als compositors de Barcelona, als músics doctes, i darrera d'aquests, com una conseqüència la més natural, tota la jovenalla que pujava i estudiava va escriure'n també, i això encara dura i cada any surten compositors nous.

Aquests, però, ja troben feta la pitjor feina. El que va donar l'empenta, com dèiem, és En Serra.

I com la va donar? Com aquell qui no fa res, tot simplement, amb la màxima modestia, sense torturacions, tot anant corrent els pobles de l'Empordà amb el fiscorn sota el braç, al front de La Principal de Perelada, en un medi ambient força distanciat de les sales de concert, i de la crítica, i de la bugada musical.

Ho va fer tot només que amb una intuïció extraordinària (aquesta mena d'intuïcions que sembla que només dóna la Mediterrània) i amb un joiós delit de treballar a dins del cor.

En Serra, vint-i-cinc anys enrera, feia, sense donar-se'n ben bé compte, una obra exemplar i decisiva per a l'esplendor futur de la sardana, i això tots li hem d'agraïr per sempre més.

Hem sentit a dir a En Serra mateix que les seves sardanes ja són d'un altre temps. Evidentment, no podríem dir que siguin del temps actual, donant al mot «actual» la seva més estreta accepció; altres correnties de modernitat s'han deixat sentir després d'ell, en el modular incessant de les coses. Però podríem replicar-li que les seves sardanes no són pas velles en un sentit de caducitat.

D'ací a cinquanta anys, quan ja tindran un gustet de vi ranci i qui sap per quins camins insospitats faran córrer la sardana els músics de llavors, les sardanes d'En Serra seguiran essent, per damunt de velles o noves, sardanes boniques.

I més enllà de cinquanta anys, en fi, mentre a Catalunya es ballin sardanes, les cobles que s'estimin les seguiran tocant, i la gent que les balli i les escolti en quedarà encisada i en sentirà la mateixa frescor que tenien el dia que varen sortir de les mans del seu autor, perquè aquesta frescor que els hi va donar En Serra, és immarcessible, és de tots els temps.

EDUARD TOLDRÀ

Cal portar l'aire de la dansa, el compàs, amb els braços, lleugerament! Però, no feu amb ells un moviment sistemàtic que en comptes de donar agilitat a la dansa la torna encarcerada i estantissa.

Noticiari

Si sense l'ànima no hi ha vida, mancant bons punts, no hi ha sardana.

CADA dilluns, a les nou de la nit, els homes de la Lliga Sardanista de Catalunya escampen per mitjà de la ràdio interessants conferències i variats parlaments sobre la sardana.

Recomanem a tots els sardanistes i, d'una manera especial, als «ballaires» escoltin atentament aquestes dissertacions que són uns veritables consells per la depuració del sardanisme.

Els que en dansar fan punts estranys treuen el conjunt de la rotllana on es posen.

Cal, doncs, limitar-los als punts propis de la sardana.

CALÇATS PALLAÇ

Sempre les darreres novetats a preus econòmics i garantits

CARRER GALAN, 2

Cal puntejar senzillament, finalment, com si als peus hi tinguéssiu ales.

No colpegeu, barroerament i groillera, el sòl, com si premséssiu raïms.

EL diumenge, dia 26 del corrent, es celebrarà a la ciutat de Lleida la tercera Assemblea de la Lliga Sardanista de Catalunya col·laborant-hi el Foment de la Sardana, l'Orfeó Lleidatà, l'Ajuntament i les cobles «Barcelona» i «La Principal» de

Lleida. Amb aital motiu el Consell Directiu d'aquest Foment ha delegat al nostre company Joan Salleres Cros perquè hi assisteixi en representació.

La sardana deu ésser més puntejada o més saltada, segons el to.

Amb tot, no deu fer-se cap excés, ni en puntejar-la ni en saltar-la: hom deu oblidar que els extrems són dolents en totes les coses.

ENGUANY, sembla que el temps estigui renyit amb les sardanes. Ho diem perquè la pluja i el mal temps sembla que frueixen en estorbar les ballades. Això fa que no se'n facin tantes – i bé se'n falta! – com altres anys.

Val més no ensenyar a dansar sardanes, que ensenyar-ne amb punts estranys.

PEL NOSTRE ARXIU:

El mestre compositor Josep Blanc Reinalt ens ha fet remesa d'un paquet de Sardanes seves i d'altres compositors, són les següents:

«La cançó dels catalans», «Al mar llatí», «Tossa, vila vella», «Vallgorguina», «El cavaller Sant Jordi», «Algaresa» i «La font de l'Albera» del mestre Enric Morera. «Germanívola», «Cort d'amor», «La closa de la vila», «Vernar», «Puliol» i «Rubina» d'En Pau Guanter (Russinyol). «Una mitja virtut», «La cala d'en Titit», «Santes Creus», «Cant a l'estiu», «Galanteig», «L'esclat d'un petó», «Amor triomfant»,

«De Lladó la més bonica», «Engruna», «L'hostalera esquerpa», «Empordanesa», «Foc de Sant Joan», «La millor amiga», «Encantament» i «A tota vela» d'En Josep Blanc Reinalt. El mateix autor també ens ha cedit «Catalanesca», fantasia de concert per a cobla basada en sis cançons populars catalanes.

També hem rebut dels seus respectius autors les sardanes: «Enjogassada» i «Jorn alegre» d'En Josep Serra, «Rialles d'Amor» i «Gentilesa» d'En B. Vallmajó.

Ben sinceres, donem les gràcies als seus donants.

Remarquem que és mol diferent ballar de saltar, car es pot ballar sense fer ni un salt, com es pot saltar sense ballar gota.

Són molts els dansaires que ho confonen d'una manera molt llas-timosa.

CALÇATS PALLAC

**sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.**

Carrer Galan, 2

*¿Encara no és en català el rètol
del vostre establiment?*

Què espereu?

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 1 del corrent, tenim en caixa pessetes 694'80.

Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

*La Sardana ens enforteix el cos
i ens dóna coratge per a vèncer
els desenganys de tota lluita.*

PER A LA NOSTRA BIBLIOTECA:

Hem ingressat a la biblioteca del Foment el llibre:

«Nocturn» de Frank Sivinnerton.

Aquest llibre és de la col·lecció «A tot vent» (Edicions Proa).

Aquesta va per tu, dansaire novell, que tot just comences a puntejar: vulgues dansar, ço és, dansar bé, no fer «piruetes». El trenar les cames sense solta demostra cervell desequilibrat.

(En certs casos, molt freqüents, és aplicable també als bregats en la dansa.)

PROGRAMES I PUBLICACIONS REBUDES:

«Nostra Dansa» del Foment de la Sardana de Badalona.

Programa del III Aplec Excursionista i de Germanor Penedesenca.

Butlletí de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

«La Sardana» del Foment de la Sardana de Barcelona.

Programa de les festes del II aniversari dels «Amics de la Sardana» de Gràcia.

«Puntejant» del Foment Sardanístic Andreuenc.

Programa del III aplec de la Sardana al Manantial Buriac, organitzat pel Grup Sardanístic de la Societat Iris de Mataró.

Programa del XII.º Aplec de la Sardana del Foment de la Sardana de Badalona.

Ressorgiment, de Buenos Aires.

«Ambit» del F. de la S. de Manresa.

Cartell-retrat de la cobla «Barcelona Albert Martí».

«Revista» de l'Orfeó Gracienc.

«Borsa del Llibre» de Barcelona.

«Gaceta Musical» de Barcelona.

«La Nova Catalunya» de L'Havana.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Galan, 2

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE